

udstedte Bekendtgørelse Nr. 202 af 20. September 1911 og andrager efter den ved Finansministeriets Bekendtgørelse af 29. December 1919 skete Ændring for hver Forhandling af Salget pr. Maaned:

1½ pCt. for Salg af de første 10 000 Kr.	
1 — — — — næste 20 000 —	
½ — — — — — 20 000 —	
¼ — — — — overskydende Salg.	

I Finansaarene 1926—27 og 1927—28 har dette Vederlag udgjort henholdsvis 187 949 Kr. 84 Ø. og 183 470 Kr. 28 Ø.

Dette Vederlags Utilstrækkelighed til Dækning af Forhandlings-Udgifterne har der i Aarenes Løb været stadige Klager over, og da Arbejdet for Forhandlerne og deres Ansvar, selv om Omsætningernes Paalydende fremtidig væsentlig mindskes, ikke kan antages at blive i tilsvarende Grad mindre, maa man anse det for nødvendigt nu at fastsætte Forhandlingsprocenterne saaledes, at Forhandlernes Vederlag uanset Nedgangen i Omsætningen kan antages at blive omtrent uforandret, hvorfor man paatænker fra 1. April 1929 at fastsætte Vederlaget saaledes:

2½ pCt. for Salg af de første 5 000 Kr.	
2 — — — — næste 5 000 —	
1½ — — — — — 10 000 —	
1 — — — — overskydende Salg.	

Disse Procenter, ved hvis Fastsættelse man er gaaet ud fra, at Omsætningen vil gaa ned med ca. 1/3, vil antagelig medføre, at Forhandlingsudgifterne vedrørende alm. Stempelpapir og Mærker kommer til at ligge omkring 170 000 Kr., og da der ogsaa budgetteres Vederlag for Forhandling af Børsstempelmærker, mener man nu at kunne anslaa Forhandlingsudgifterne til i alt ca. 175 000 Kr.

I Henhold til foranstaaende beder jeg Udvalget stille følgende Ændringsforslag til tredje Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret 1929—30:

Til § 23. Finansministeriet.

Til VIII. Forskellige under Finansministeriet henhørende Institutioner.

C. Fremstillingen og Forhandlingen af Stempelpapir og Stempelmærker.

3. Forhandlingsudgifter.

Summen nedsættes med 5 000 Kr.

N. NEERGAARD.

C. Neergaard Petersen.

Til Folketingets Finansudvalg.

Ved Lov Nr. 65 af 26. Marts 1910 henlagdes Likvidationen af forskellige Banker, som havde maattet standse deres Betalinger, og for Opfyldelsen af hvis Forpligtelser Staten i Forening med Nationalbanken, Privatbanken i København, Den Danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank, Københavns Handelsbank og Københavns Laane- og Diskontobank havde garanteret, til „Afviklingskassen af 1910“, som oprettedes ved bemeldte Lov.

Staten frigjorde sig for sin Garantiforpligtelse mod at indbetale til Afviklingskassen 6 Mill. Kr., samtidig med at de garanterende Banker ligeledes tilsammen indbetalte 6 Mill. Kr.

I Lovens § 5 bestemtes det, at saafremt det samlede Tab ved de garanterede Banker efter den endelige Opgørelse overstiger 12 Mill. Kr., deltager Staten med en Trediedel og de garanterende Banker med to Trediedele i det overskydende Beløb, dog saaledes, at Statens Tab ikke kan overstige 7 Mill. Kr.

Endvidere bestemmes det i Lovens § 7, at Afviklingskassen ophæves, naar Bestyrelsen for Finansministeren har godtgjort, at Kassens samtlige Forpligtelser er opfyldt.